

«Ὁ Παπποῦς ἔχει δίκαιον, — εἶπεν. Ὁ οὐρανὸς παρουσιάζει κακὰ σημεῖα καὶ ἐπαπειλούμεθα ὑπὸ μεταβολῆς τοῦ καιροῦ.

«Ἐγὼ δὲ θὰ σᾶς συνοδεύσω, προσέθηκεν ὁ γέρον· βεβαίως θὰ δυσκολευθῶ πολὺ, ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι θὰ δυνήθω νὰ τὸ κάμω, ἀφοῦ ξεκουρασθῶ ὀλίγον.»

Μετ' ὀλίγον ὁμως εὐρέθη, ὅτι ὁ γέρον ἕνεκα τῆς πτώσεώς του, δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ διότι πᾶσα κίνησις ἐπέφερε ὀδυμῆς πόνους εἰς τὸ μέρος τοῦ ποδός, τὸ ὁποῖον εἶχε κτυπήσει. Ὅθεν εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον νὰ λάβῃ τὸν Ἰάκωβον καὶ νὰ ἀφήσωσιν αὐτὸν ἐκεῖ μετὰ τὸν Πέτρον δι' ὀλίγας ἡμέρας, εἰπὼν «ὑπάγετε τέκνα μου, σήμερον, ἐνῷ εἶναι καιρὸς, ἐγὼ δὲ μετ' οὐ πολὺ, ἀφοῦ παρέλθῃ ὁ πόνος οὗτος, θὰ καταβῶ.»

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος κατ' οὐδὲν συγκατένευεν ν' ἀφήσῃ τὸν γέροντα πατέρα του μόνον ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἀλλ' ἐπρωτίμα ἦ νὰ μένωσιν ὅλοι ὁμοῦ ἐκεῖ, ἦ νὰ λάβῃ αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἂν κατ' ἄλλον τρόπον δὲν ἠδύνατο νὰ καταβῇ τοῦ ὄρους, ὁ μικρὸς Ἰάκωβος παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μείνῃ μετὰ τοῦ παπποῦ του μέχρι οὗ ἀναλάβῃ καὶ τότε οἱ δύο ἤθελον καταβῇ ὁμοῦ.

Μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἡ πρότασις τοῦ Ἰακώβου ἐνεκρίθη, ὁ δὲ Γεώργιος λαβὼν τὰ κτήνη μετὰ τοῦ Πέτρου ἀνεχώρησαν, ἐναγκαλισθέντες τὸν γέροντα καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ εὐχρηθέντες εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ νύκτα μωσιν μετὰ τινὰς ἡμέρας.

«Ὁ Θεὸς νὰ προφυλάξῃ σᾶς καὶ ἡμᾶς, — ἀνεφώνησεν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος κρεμασθεὶς ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ πατρὸς του — ἐγὼ θὰ φροντίζω διὰ τὸν Παπποῦν, καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἴδωμεν καὶ σὲ καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς λοιποὺς, ταχέως.»

«Ἀμήν,» προσέθηκεν ὁ πατήρ. (ἀκολουθεῖ.)

Ῥωαία Ἀλληγορία.

Μικρὸν τι φύλλον ἠκούσθη ποτὲ ἀναστενάζον καὶ κράζον, ὥς πολὺ συχνὰ τὰ φύλλα κάμνουσιν, ὅταν ἄνεμος ὁροσερὸς τὰ προσβάλλῃ. Οἱ δὲ κλώνοι εἶπον.

«Τί ἔχεις, μικρὸν φύλλον;»

«Ὁ ἄνεμος, —» ἀπεκρίθη τὸ φύλλον —, «πρὸ ὀλίγου μοι ἔλεγεν, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ με μαδίσῃ καὶ θὰ με ῥίψῃ εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ ἀποθάνω.»

Ὁ κλῶνος μετεβίβασε τοῦτο εἰς τὸν κλάδον, ὁ δὲ κλάδος τὸ εἶπεν εἰς τὸ δένδρον.

Ὅτε δὲ τὸ δένδρον ἤκουσε τοῦτο, ἔτριξε καὶ ἔπεμψεν ὀπίσω εἰς τὸ φύλλον λέγον:

«Μὴ φοβῆσαι· κράτει καλὰ, καὶ δὲν θὰ ἀποσπασθῇς ἕως ὅτου λάβῃς ἀνάγκην τοῦτου.»

Οὕτω τὸ φύλλον ἔπαυσεν ἀναστενάζον καὶ διήρχετο τὸν καιρὸν ψάλλον καὶ τρίζον. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον ἠῤῥεαν καθ' ὅλον τὸ θέρος μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου. Πλὴν ἅμα αἱ λαμπραὶ τοῦ φθινοπώρου ἡμέραι ἦλθον, τὸ φύλλον εἶδεν ὅλα τὰ περὶ αὐτοῦ φύλλα νὰ γίνωνται ὠραιότατα. Τινὰ ἦσαν κίτρινα, ἄλλα κόκκινα καὶ ἄλλα πικίλα. Τότε ἠρώτησε τὸ δένδρον, τί τοῦτο ἐσήμαινε. Τὸ δὲ δένδρον ἀπεκρίθη.

«Ὅλα ταῦτα ἐτοιμάζονται ν' ἀναχωρήσωσι, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἐφόρεσαν τὰ χρώματα ταῦτα.»

Τότε τὸ μικρὸν φύλλον ἤρχισε νὰ θέλῃ ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἔγεινε πολὺ ὠραῖον σκεπτόμενον περὶ τοῦτου. Ὅταν περιβλήθῃ χρώματα χαρᾶς, εἶδεν ὅτι οἱ κλάδοι τοῦ δένδρου ἦσαν ἀχρωμάτιστοι, καὶ τότε ὠμίλησεν οὕτω:

«Ὡ κλάδοι, διατὶ σεῖς εἰσθε ἀχρωμάτιστοι, ἐνῷ ἡμεῖς εἴμεθα χρυσοῖ;»

«Πρέπει νὰ διατηρήσωμεν τὰ φορέματα τῆς ἐργασίας μας,» εἶπε τὸ δένδρον, ἐπειδὴ τὸ ἔργον ἡμῶν ἀκόμῃ δὲν ἐτελείωσε, τὰ ἰδικὰ σας φορέματα ὁμως εἶναι φορέματα ἑορτῆς, διότι ἐκάματε τὸ χρέος σας.»

Ἀκριβῶς τότε αὖρα γλυκεῖα ἀνέμου διήρχετο, τὸ δὲ φύλλον παρεδόθη εἰς αὐτὴν χωρὶς διόλου νὰ σκέπηται. Ἡ αὖρα ἔλαβεν αὐτὸ, τὸ περιέστρεψε, καὶ ἀκολούθως τὸ ἀφῆκε νὰ πέσῃ μετὰ χάριν πλησίον φράκτου τινός, ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν ἄλλων φύλλων, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἐγερθῇ διὰ νὰ διηγηθῇ τί ὄνειρα εἶδεν.

Υπάρχουσι τινὰ ἐκ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα θεωροῦσι τὸν θάνατον πολὺ φοβερώτερον παρ' ὅσον πραγματικῶς εἶναι. Θὰ μεταβῶσιν ὁμως εἰς τὸν οὐρανὸν τόσον ἡσύχως καὶ μετὰ τὴν ἀδιαφορίαν, μετὰ τὴν τὸ μικρὸν φύλλον ἐγκατέλειψε τὸν κλώνόν του.

(Ἐκ τοῦ «Ἀστέρως τῆς Ἀνατολῆς.»)

ΕΘΝΙΚΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ
ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ.

ΣΤ'. Σενναχειρείμ.

Εἰς τὸν καιρὸν τῶν πρώτων βασιλέων τῶν Ἰουδαίων ἡ μεγίστη αὐτοκρατορία εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἦτο ἡ τῆς Ἀσσυρίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦτο ἡ Νινευή.

Εἰς τὸ Β'. Βιβλίον τῶν Βασιλέων κεφ. ιθ'. ἀναγινώσκομεν περὶ τοῦ Σενναχειρείμ, βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ὅτι ἀφοῦ ἐλεηλάτησε τὴν Παλαιστίνην, ἐπολιόρκησε τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἀλλ' ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου κατέστρεψε τὸν στρατὸν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐπι-